

PARIS. Ved nattetide strejfer en mand om på Tolbiac-broen. Hans ansigt lyser af vanvid.

Den 10. november 1956.

Gode kammerat!
Jeg skriver til dig, selv om du er snuser, for du er ikke nogen almindelig strisser, og desuden har jeg kendt dig som helt ung. Der er en skiderik, der har ondt i sinde. Besøg mig på Salpêtrière-hospitalets stue 10, seng 15. Så forklarer jeg, hvordan nogle kammerater kan redde skindet.

Med kammeratlig hilsen
Abel Benoit

"Så forklarer jeg, hvordan nogle kammerater kan redde skindet. Med kammeratlig hilsen, Abel Benoît".

Ingen dato, bortset fra poststempellet. Adressen på kuverten var i en anden håndskrift. Brevet så ud til at have ligget nogen tid i en lomme eller en taske, før det kom i postkassen. Det udsendte en duft af billig parfume.

Af beskedens indhold kunne man endvidere slutte, at min penneven ikke brød sig om strissere, og at nogle (Pælles?) venner var i fare, truet af en ondsindet person. Abel Benoît? Jeg mindedes ingen af det navn, hverken fra mine unge dage eller senere. Men jeg agtede ikke at vente med opklaringen.

Så var der også den sigøjnerkvinde. Hun havde taget metroen ved Børsen samtidig med mig, og ved Place de la République skiftede hun også. Hun fulgte åbenbart i hælene på mig ...

De fortæller enten for meget eller for lidt. Hvornår er han død?

I morges. Han ville tale med Dem, men han nåede det ikke. Måske var jeg for længe om at poste hans brev.

Brevet? Var det Dem?

Ja.

Og hvis ikke jeg tager meget fejl, har De fulgt efter mig lige fra mit kontor og hertil. Hvis De vidste, at han var død, hvorfor sagde De det så ikke lidt før? Hvorfor vente, til jeg er så nær ved målet?

Det ved jeg ikke.

Det var ikke meget hun vidste, bortset fra at Abel Benoît var død. Han var en gammel ven af hende, nærmest en reservefar. Hun vidste ikke, hvad han ville mig, men han havde talt om mig. Han havde fortalt hende, at nok var jeg en slags sfrisser, men ikke nogen almindelig sfrisser, at jeg var god nok, og at hun kunne have tillid til mig.

Stoler De så på mig?

Det ved jeg ikke.

Han er død.

Ja, det siger De da ...

Tror De ikke på det?

Hør nu, lille frøken ... hvad? Har De noget navn?

Hun hed Bélita. Bélita Moralès. Men hvad nu hvis Benoît var en fyr, som jeg skulle holdes langt væk fra, netop fordi han gerne ville tale med mig? Kan De se, hvad jeg mener? Men desværre, jeg er ikke én, der uden videre giver op. Jeg er en ferrier, jeg bider mig fast! Jeg foreslog, at hun tog med hen på hospitalet, men hun nægtede at gå med.

Udmærket, så går jeg alene. Jeg finder Dem jo nok igen.

Det bliver ikke svært. Jeg venter udenfor hospitalet.

Jeg venter på Dem.

Ja, du snakker!

Jeg vil gerne besøge en af Deres patienter. Han hedder ...

Her er rygning forbudt!

Piben er gået ud.

Udmærket! Hvad ville De?

Besøge en patient ved navn Abel Benoit. Stue 10, seng 15.

Hun forsvandt ind i et glasbur og lukkede døren efter sig. Jeg ventede. Efter en evighed dukkede hun op igen.

Han er død! Måtte De slå op i kartoteket eller ringe til nogen for at konstatere det?

Han døde i morges. Min vagt begyndte først ved middagstid.

Overanstreng Dem endelig ikke!

Liget var allerede kørt i kølehuset, men hun tilbød, at jeg kunne få det at se.

Næh, ser man det! Kammerat Burma i egen høje person. Vær hilset og rød front, kammerat Burma!

Vær glad for, at jeg ikke er strisser - så måtte jeg jo indberette Dem til Deres chef. Hvad er det dog for et sprog, De forer? Har De meldt Dem ind i kommunistpartiet?

Det må man da snarere spørge Dem om, Burma.

Jeg er sgu ikke kommunist.

Næ, men De har været anarkist. Måske er De det stadig. For mig er det ét fedt!

Det er nu længe siden jeg kastede min sidste bombe.

Forbandede anarkist!

Har De aldrig hørt, hvad Frankrigs førstestrisser, Clemenceau, sagde? "Den, der ikke har været anarkist som sekstenårig, er en tåbe."

Tænk engang! Sagde Tigreren sådan?

Inspektør Fabre var strømer i kommissær Florimond Faroux' centrale afdeling for almindelig kriminalitet.